

— Я оставете въ покой Сърбитѣ и Българитѣ, извикаха нѣкои отъ офицеритѣ. Хайде по добръ да си попѣемъ!

Слѣдъ това зелено-дрѣвската позиция се огласи съ хубавитѣ руски пѣсни.

Бѣше вече късно, когато гоститѣ си разотидоха. Впрочемъ, любителитѣ на картитѣ останаха да си поиспитатъ късметя.

Д-ръ Вязанковъ и азъ излѣзохме наедно и се поспрѣхме да се полюбуваме на картината, която се прѣдставляваше прѣдъ очитѣ ни. Наистина картината бѣше очарователна и величественна. Нощта бѣше тиха и ясна. Звѣздитѣ трѣперливо блѣщукаха на небето и като че съперничаха съ свѣтлината на мѣсеца, който се намираше въ послѣдната си четвъртъ. При това освѣтление, шипченската позиция заедно съ окръжающитѣ я възвишенности, включая зелено-дрѣвската позиция, рельефно се очертаваше.

Низскитѣ мѣста и доловетѣ, покрити съ гѣста, отъ матова бѣлизна, мъгла се прѣдставляваха, като обширно езеро, на брѣга на което ний стояхме. Струваше ми се, че, ако направимъ нѣколко крачки напредъ, ще затѣнемъ въ това езеро, брѣгътъ на което, дѣйствително, се видеше въ нѣколко крачки отъ насъ. Тукъ тамъ изъ езерото се виждаха нѣколко острова — върховетѣ на възвишенноститѣ надъ мъглата.

— Ба! Що е за море! извика Вязанковъ, като гледаше на това дивно и очарователно природно явление.

Дълго врѣме не можахме да се налюбуваме на хубавата картина; защото отдавна бѣше минала сръдъ нощъ за това се радѣлихме.

Въ края на мѣцъ Октомврий се завърна отъ Москва една партия опълченци, оздравѣли отъ ранитѣ, получени въ старо-загорската битка. Между тѣхъ бѣше и мальчина Петръ Ивановъ, който както казахъ погорѣ, бѣше раненъ прѣдъ очитѣ ми, при Стара-Загора. Оказа се, че мальчика билъ тогава раненъ въ ржката и крака. Но тъй като санитаритѣ не били успѣли да го прибератъ, Ивановъ пълзишката вървѣлъ